

Wyk

Jonathan Griffioen

Wijk

Lebowski Publishers, Amsterdam 2015

© Jonathan Griffioen, 2015
© Lebowski Publishers, Amsterdam 2015
Omslagontwerp: Dog and Pony
Auteursfoto: © Geert Snoeijer
Typografie: Perfect Service, Schoonhoven

ISBN 978 90 488 2946 0
ISBN 978 90 488 2947 7 (e-book)
NUR 306

www.lebowskipublishers.nl
www.overamstel.com

OVERAMSTEL
uitgevers

Lebowski Publishers is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Sanne

INHOUDSOPGAVE

DOOLITTLE 9

een t/m acht 11–20

1^e pauze 21

DIY-PANZERFAUST 23

een t/m vijf 25–29

2^e pauze 30

PAUL IS DOOD 31

een t/m zeven 33–41

3^e pauze 42

GEITENKOP 43

een t/m elf 45–55

PERPETUUM MOBILE 57

een t/m zeven 59–65

4^e pauze 66

WIJK 67

VERANTWOORDING 79

Cast: (ik), Mike, Erik, Herman, moeder en vader en Arie
Verrips als zichzelf.

DOOLITTLE

this never happened to Pablo Picasso

– Jonathan Richman

(een)

Wijk en ik lijken los van elkaar eenzaam
– veertigers met webcams en youtubekanalen
die stropdassen om het hoofd binden en zichzelf
met Bruce Lee-kicks vloeren,
maar samen zijn we een vent en de grond onder een vent,
decor en held.

om het beginnetje te vinden hoef ik niet tig keer
de plakbandrol te draaien. het is niet zoals ik m'n sleutels
zoek door alle stappen van de dag te doorlopen,
ik houd mijn wijsvinger niet tegen mijn onderlip.
ik zeg geen: hm.

het is niet alsof we door de ozonlaag heen bijten,
alsof uit Wijk ooit iets opstijgt
wat zich door een sfeer kan knagen.
we beginnen niet in een melkwegstelsel hier ver,
ver vandaan:

twee vakkenvullers
staan in de supermarkt. zegt de een tegen de ander:

‘welke plaat van Pixies
zou je schrappen en je moet kiezen.’

Mike vindt *B-sides* meetellen.
ik twijfel tussen *Trompe le Monde* en *Bossanova*.

(twee)

in portiek (1) kruisen de jongens de armen,
klaar voor de (staarwed)strijd tussen man en muur.
een van de weinige meisjes bijt in een frikandelbroodje.
aan de speakertjes op haar fietstas hangt een discman.
haar nagel wacht af op de spoelknop. ze weet waar de beat
onleesbaar is.

in portiek (2) is iedereen een pappie of een mammie
en wat tussen hen opzwelt, noemen ze VIBES.
ze staan in dezelfde poses vol neiging de wetten met voeten
te treden in een slingerende, stoere beweging
die ook vaak te zien is bij rappers,
maar daar gebruiken ze een ander woord voor
waar ik nu niet op kom.

in portiek (3) hangt een verzameling opgezette vogels
met steeds een ander bandshirt over de vulling gespannen.
we noemen het: de driehoek. als je lijnen tussen ons trekt,
merk je waarom.
vragen over portiek (1) en (2) komen niet in de toets.

(drie)

we zitten al eeuwen in de derde en blijven
met koptelefoondraad achter onze zadels haken.
we trekken het kalk uit de muren ons lichaam in.

het is hier goudkleurig en warm zoals een oven
die wijd open staat. onze punten zijn duidelijk,
onze lichamen zo mager

dat je ze bijna niet kan zien.
in het donker kun je ons aanwijzen als je op de negende
verdieping staat.

wij geven goudgeel licht,
worden op ruiten nagetrokken met vingers en stiften.

(vier)

het zwart in onze kleding loopt over in avondlucht
of steekt af tegen schoolhekjes.
we leunen tegen muren als chirurgen,
op het punt een geniale metafoor te verzinnen
voor de falende organen van uw dochter.

je ziet me staan met volle handen, tussen
gezichtsuitdrukkingen in.
ik weet niet hoe ik in een ruimte moet bewegen
die al bijna vastligt.
Mike noemt mijn halfvoltooide pose: ‘juist vet.’

de achtergrond is maar een paar straten verwijderd
van de vorige generatie: man haat alles na zich.

als een draadje kwijl op een borstkas, kiestoon,
drogen we op:

dochters die niet opnemen – dromen van een ritme
dat een schotwond achterlaat
– Mikes wijsvinger gericht op, bijna tegen z'n gezicht.

(vijf)

er staat een indiaan in de westernsectie.
vraag hem om een tip, iets met John Wayne.
na een korte staarwedstrijd mag je hem volgen.

ga voor de eerste cowboy die opborrelt
als je moeite hebt met namen, of geen idee
wie Wayne is.

laat Clint Eastwood overal buiten.
gasten die de hele dag naar de zon lijken te staren
vertrouwt hij niet.

eenmaal op kom je niet meer van zijn shitlist
en krijg je altijd haarlakwiet.

hij vraagt: 'hoe veel moet je hebben...'
zeg hoe veel je moet hebben.

hij heeft goede of heel goede, voor een prijs.
je betaalt o.a. zijn buskaart.

neem de heel goede alleen als je niet door het park moet.
in het park lopen aangeliijnde honden. ze kijken te vaak op.

(zes)

iedereen in Wijk kent de legende: de zomer van '93
– de vervuilde LSD. Erik bracht geknield drie nachten door
in een kapotgeslagen bushokje, doorzocht het glas
met zijn steeds dunnere handen.
als je dichtbij kwam, deelde Erik zijn theorieën:

DE VROUW DIE OOIT DOOR WILLIBRORD WERD
BEZOCHT

IS NOOIT DOOR WILLIBRORD BEZOCHT
ZE HEEFT EEN SCHOTEL

OP HET BUSJE VOOR HAAR HUIS GELIJMD
DE TV HEEL HARD GEZET

EN IS TOEN MEE GAAN SCHREEUWEN.
WE KUNNEN NIEMAND MEER VERTROUWEN

zijn vader moest hem komen halen, droeg hem
de volle lengte van de weg op zijn rug als een slap kruis.
er zijn vlekken die je niet meer uit het asfalt krijgt.

(zeven)

Eriks moeder doorzoekt zijn jas.
vijfjes zitten soms opgerold in de voering.
ze weet nog altijd niet waarom.

op het plein waar ze met de buit wandelt
doemt een camera op –

‘wanneer haalde u voor het laatst een grap uit?’

ik ga altijd naar de bingoclub
en ik ben de grappenmaker van de bingoclub.
laatst riep ik bijvoorbeeld heel hard: ‘bingo!’
maar ik had helemaal geen bingo.

en iedereen lag in een deuk.

(acht)

we mogen dit nu ook op het balkon. het zakje ‘heel goede’
ligt in de koelkast – we denken dat dat moet.
moeder loopt ernaartoe om de wijnfles aan te lengen,
ziet het voorovergebogen zakje naast de eieren liggen,
knijpt erin en denkt erover weer te gaan schilderen.
we staren naar de spijlen tot er beweging in komt,
de samples van Spinvis zich door hen heen weten te vlechten.
het is een uitzicht waar je niets aan kunt veranderen.
vader brengt ons vloekend slaapzakken.
ik wilde hem steeds onderbreken om een mop te vertellen,
maar hij vertrok.

Mike rolt zich over de slaapzak uit,
zet een vlam aan de slaapzakharen.
ik rol me over de slaapzak uit,
zet een vlam aan de slaapzakharen.

daarna arm-, been-, borst-, schaam-.

we bekijken ons lichaam,
het kapot gevallen glas onder het schuifraam.
het ruikt als de gymtas die in de gymzaal ligt, denk ik.

‘ken je die van Erik in het bushokje?’